

Ivan Lehotský: ČAPUTOVEJ VLASTIZRADA

- CZ24 News | 10. července 2021

SLOVENSKO: Zbavovanie národných štátov suverenity s cieľom sústrediť maximum rozhodovania do jedného vzdialeného centra je zjavným porušovaním princípu subsidiarity, zbavovaním moci volených zástupcov ľudu, a teda likvidáciou demokracie.

Vytvorenie akejsi európskej federácie z doposiaľ stále formálne zvrchovaných členských štátov EÚ je dlhodobým zámerom západných plutokratických „elit“. Táto agenda nie je nová, bruselské panstvo s ňou už dávnejšie koketuje – pomaličky priťahuje opraty, salámovou metódou kúsok po kúsku obmedzuje suverenitu členských krajín a bola len otázka času, kedy otvorí kampaň v mene európskej „jednoty“ (rozumej totality) zakázať členským štátom právo veta, čiže definitívne odstrániť ich štátnu zvrchovanosť. Vec bola doteraz len v polohe návrhu, ale nedávno dostala nový rozmer: popredný predstaviteľ veľkonemeckej štvrtej ríše v duchu najlepších hitlerovských tradícií otvorene povedal, že právo veta „musí byť“ členským štátom odňaté. Teda už to neznie ako téma na diskusiu, ale ide o príkaz, európske štáty sa musia podriaďiť jednotnému riadeniu. Skrátka, už tu zase máme to „Ordnung muss sein“ (prosím, nezamieňať s heslom „Arbeit macht frei“, hoci ktovie, či aj to nebude jedného dňa opäť aktuálne).

Totalitný spôsob uvažovania

Nemecký minister zahraničných vecí Heiko Maas začiatkom júna v Berlíne povedal: „Nemôžeme sa nechať držať v pozícii rukojemníkov ľuďmi, ktorí svojimi vetami maria európsku zahraničnú politiku.“ Ďalej povedal: „Ak to urobíte, potom skôr alebo neskôr riskujete rozpad súdržnosti Európy.“ A ešte dodal: „Veto musí zmiznúť, aj keď to znamená, že môžeme byť prehlasovaní.“ Na vyjadreniach tohto pána pekne vidno totalitný spôsob jeho uvažovania. Tak napríklad použil zvrät „ľudia, ktorí maria európsku zahraničnú politiku“. Lenže ktorá je tá európska zahraničná politika? Iba tá centrálna bruselská? A čo maďarská? Tá vari nie je európska? Čo ak práve Brusel marí skutočnú európsku politiku? Ďalej minister Maas hovorí, že „môžeme byť prehlasovaní“. Ale on veľmi dobre vie, akú silu má nemecko-francúzsko-bruselský blok, a veľmi dobre vie, že ten bude v praxi ťažké prehlasovať. A

vie, kto, naopak, bude určite pravidelne prehlasovaný: malé a slabé štáty, napríklad východoeurópske. Ak sa zruší právo veta, bude stačiť skorumpovať pár politikov, podobne ako to funguje v OSN a rôznych ďalších štruktúrach, a plutokratické skupiny budú môcť európskym krajinám nanútiť ľubovoľné rozhodnutie bez toho, aby sa tie mohli brániť. Minister Maas tiež hovorí: „Riskujete rozpad súdržnosti Európy.“ Ale o čom hovorí? Odlomí sa azda kus Európy a odpadne do oceánu? Nie, nič také hrozné sa nestane. Len budú mať jednotlivé európske štáty na veci rôzny názor a väčšina nebude môcť nanútiť svoj názor menšine. Presne to a nič iné by nebol „rozpad súdržnosti Európy“ – nebola by to žiadna hrozba, ale naopak, prejav demokracie a slobody európskych národov.

Hrozí podvod storočia

Zatiaľ platí, že ak čo len jediný z 27 členských štátov hlasuje proti nejakému návrhu, tak ten návrh nie je prijatý. A toto nesmierne rozčuľuje tých, ktorí chcú mať EÚ ako nástroj na ovládanie celej Európy. Obzvlášť zlostní boli vlni, keď chceli podmieniť čerpanie európskeho rozpočtu možnosťou vydierať členské krajiny pod zámienkou „dodržiavania zásad právneho štátu“, ale Maďarsko a Poľsko im to prekazili. A preto sa už nevedia dočkať chvíle, keď sa veto zruší. Bolo by to pre nich naozaj veľké víťazstvo – každý občan by mal vedieť, že to bude principiálna, zásadná zmena fungovania EÚ. Doterajší proces integrácie EÚ bol pre členské štáty relatívne bezpečný v tom, že čokoľvek si fanatici v Bruseli zmysleli, sme im teoreticky mohli stopnúť. Lenže vzdanie sa práva veta v Európskej rade situáciu mení: bude znamenať, že zahraničie bude v našom mene rozhodovať o našej politike a my už nebudeme mať právo proti tomu čokoľvek urobiť – jednoducho budeme prehlasovaní a basta. A tu treba biť na poplach: nečitateľnosť a komplikovanosť fungovania štruktúr EÚ je totiž príčinou, že väčšine občanov nie je ani jasné, kto má aké právomoci a čo by vlastne zrušenie práva veta znamenalo. Bruselská mašinéria a domáci zradcovia medzi politikmi a médiami zrušenie veta „predávajú“ len ako nejaký technický detail, na ktorom vlastne vôbec nezáleží. A dúfajú, že európska verejnosť je už natolko ľahostajná, ohlúpnutá a mediálnymi anestetikami uspaná, že si zrušenie štátnej suverenity, zrušenie práva národa na vlastnú cestu, na vlastnú politiku ani nevšimne. Preto treba otvorene hovoriť, že tu hrozí podvod a zrada rozmerov, aké tu neboli už dlhé desaťročia. Teraz začína byť jasnejšie aj to, prečo sa Briti tak ponáhľali preč z EÚ: nejde tu totiž o nič menšie, než o pokus zrušiť demokratický princíp samourčenia národov v mene akejsi „európskej jednoty“, čiže názorovej totality jedného centra. Treba sa vrátiť k samotnej otázke, prečo vlastne bolo pri zakladaní EÚ zavedené právo veta. Jeho zmysel je v tom, aby bola ochránená zvrchovanosť a demokracia v menších štátoch: aby väčšinová demokratická vôľa ich občanov nebola prehlasovaná veľkými krajinami. Vyjadrené parafrázou výroku Benjamina Franklina: „Európska jednota je, keď dvaja vlci a jedno jahňa hlasujú o tom, čo bude na večeru. Sloboda a zvrchovanosť je, keď dobre ozbrojené jahňa odmietne hlasovať.“ Právo veta je jediná zbraň toho jahňata, ktorým sú v tomto prípade menšie členské štáty EÚ vrátane Slovenska.

Likvidácia demokracie

Bývalý český prezident Václav Klaus pred časom na otázku, aké najväčšie hrozby plynú z európskej integrácie, odpovedal: „Nedokážem si predstaviť, že by mohla existovať demokracia v entite presahujúcej národný štát. Demokracia je založená na slove ‚demos‘, čiže ľud. Na Slovensku, v Maďarsku, Rumunsku je ľud, ale neexistuje a z definície nemôže existovať nič také ako európsky ľud. A preto vo všetkých nadnárodných entitách, vo všetkých ríšach, úniách, impériách nikdy v histórii ľudstva nebola žiadna demokracia. A nemôže byť ani teraz. To je absolútne zásadná politologická téza: nadnárodný, supernacionálny útvar vylučuje demokraciu.“ Dodajme, že základné listiny EÚ sa odvolávajú na princíp subsidiarity ako na základné filozofické východisko demokratickej správy verejných vecí. Poznal ho už Aristoteles či Tomáš Akvinský. Tento princíp hovorí, že veci, ktoré si môže zabezpečovať nižšia riadiaca úroveň, sa nemajú odovzdávať vyšším úrovniam. Národný štát si

však samostatne dokáže efektívne a zmysluplne zabezpečiť takmer všetko. Zbavovanie národných štátov suverenity s cieľom sústrediť maximum rozhodovania do jedného vzdialeného centra je zjavným porušovaním princípu subsidiarity, zjavným zbavovaním moci volených zástupcov ľudu, a teda likvidáciou demokracie. Klaus tiež uviedol: „My sme celé naše búranie komunizmu založili na myšlienke, že neexistuje žiadna centrálna múdrosť, ktorá má zhora vládnuť. A ešte horšia je ‚múdrosť‘, ktorá sa ľuďom čoraz viac vzdáva, ktorá raz vládla z Viedne, inokedy z Moskvy a dnes vládne z Bruselu. Ale ak to nebolo možné ani z Prahy, ani z Bratislavy, tým menej je to možné z Bruselu.“

Inštitút referenda

Zaujímavou inšpiráciou nám môže byť Švajčiarsko. Aj tam sa zelení aktivisti pokúšali presadiť „ekoteroristický“ zákon o obmedzení emisií CO₂, ktorý predpokladal do roku 2030 znížiť emisie CO₂ až o polovicu, bez ohľadu na to, čo to spôsobí bežným obyvateľom. Švajčiari však používajú inštitút referenda: skôr než prijmú nejaké vážne rozhodnutie, tak sa najskôr spýtajú ľudí (sfunkčnenie referenda sľubovali pred voľbami aj na Slovensku viaceré strany, ale po voľbách sa na takú nepodstatnú vec v tej kope dôležitejších problémov vždy akosi zabudne). A Švajčiari si odhlasovali, že taký zákon nechcú. Vôbec sa nemuseli starať, čo si želajú úradníci v nejakom Bruseli: oni si prijali riešenie, ktoré im vyhovuje a považujú ho za prijateľné z hľadiska životného prostredia a rozumné z hľadiska svojich peňaženiek. Švajčiari nepotrebovali, „aby bola Európa jednotná“: rozhodovali si o svojich peniazoch a o svojich zákonoch v svojej krajine slobodne a demokraticky sami. A presne z dôvodu hrozby zasahovania do svojej demokracie Švajčiari pred niekoľkými rokmi odstúpili od rokovanií o členstve v EÚ. Švajčiarsko so svojou ústavou, ktorá obsahuje nielen štatút referenda a ľudovej iniciatívy ako silných nástrojov priamej demokracie, ale tiež možnosť ľudového hlasovania, ktorým je možné zablokovať ľubovoľný, už prijatý zákon, jednoducho nemôže byť členom EÚ – na to je príliš demokratické. EÚ si zvykla členským štátom nariaďovať, čo smú a čo nesmú, a predkladať im legislatívu, ktorú národné parlamenty nemôžu meniť, iba zapracovať do svojho právneho systému. EÚ vôbec neráta s možnosťou, že by občania v niektorom kúte Európy niektorú časť eurolegislatívy nechceli a referendum ju odmietli. Švajčiarsko so svojou demokraciou by do takejto EÚ skrátka nepasovalo.

A migranti čakajú...

V polovici júna mali v Bratislave militaristickí satanisti svoj sabat. Na konferencii Globsec vystúpila aj prezidentka Zuzana Čaputová, ktorá sa tiež vyjadrila k zrušeniu veta. Kto by si myslel, že na nehoráznosť Heiko Maasa dala Čaputová (ako hlava štátu, ktorá by mala prvá bojovať za jeho zvrchovanosť) adekvátnu odpoveď – ktorou môže byť jedine diplomatické vyjadrenie toho, čo bežní občania dávajú najavo vztýčeným prostredníkom –, ten bol trpkou sklamaný. Aj Čaputová totiž chce zrušiť právo veta a nahradiť ho hlasovaním kvalifikovanou väčšinou. Viacerí komentátori a opoziční politici hneď konštatovali, že ešte žiadny predstaviteľ SR sa takto otvorene nepostavil proti vlastnému štátu. Má naozaj šťastie, že žijeme na Slovensku v 21. storočí: človek radšej ani nechce pomyslieť na tresty vlastizradcom v iných krajinách a v iných historických časoch. O nič iné ako o exemplárnu vlastizradu by tu totiž nešlo: veď čo by mohla byť ešte väčšia vlastizrada, než keď prezident odovzdá moc v štáte cudzincom? Lebo treba otvorene povedať: holá skutková podstata zrušenia práva veta by bola tá, že pri rozhodovaní o podstatných veciach, ako je trebárs rozhodnutie o prísune záplavy imigrantov, by už nemali posledné slovo občania SR a ich volení zástupcovia v Národnej rade, ale predstavitelia iných štátov. A aj prezidentke musí byť jasné, že jedným z prvých rozhodnutí EÚ potom, ako by bolo právo veta odstránené, by bola práve otázka prerozdelenia migrantov...

Jednofarebná totalita

Zrušenie práva veta, zmena EÚ na superštát s centrálnym riadením by asi definitívne ukončila štátotvorný proces slovenského národa, ktorý by sa tak okľukou vrátil tam, kde býval kedysi: do pozície podriadeného regiónu bez akejkoľvek možnosti brániť sa pred zlovolnými a pochopiteľne sebeckými rozhodnutiami panstva z cudziny. Ale našťastie, situácia ešte nie je beznádejná. Šanca na záchranu Európy pred jednofarebnou totalitou je v tom, že rozhodnutie o zrušení práva veta by museli schváliť všetky členské štáty a ich parlamenty. A napriek vyhláseniam ríšskeho ministra sa na tom nič nezmenilo: zrušenie veta je, našťastie, stále nepravdepodobné. Zatiaľ. Dôležité bude hlasovanie v jednotlivých členských krajinách. Ani v jednej im občania nedali mandát niečo také schváliť, ani v jednej sa nikto nepýtal občanov, či sa chcú vzdať svojej zvrchovanosti. Vráťane Slovenska. Pre istotu to tu ešte raz veľmi jasne zdôraznime: žiadny zo slovenských politikov, žiadna z parlamentných strán nedostala od voličov mandát rezignovať na zvrchovanosť SR a odovzdať ju do rúk kohokoľvek. Občania vo voľbách volili strany, ktoré všetky mali vo volebnom programe zachovanie Slovenskej republiky ako suverénneho štátneho útvaru s vlastnou, nezávislou zahraničnou politikou (i keď niektoré to mali relativizované výrokmi typu „v súlade s politikou EÚ“ a podobne). A preto, ak by niektorý politik tento mandát od voličov porušil a hlasoval by za zrušenie práva veta, čím by de facto umožnil plné podriadenie sa Slovenskej republiky v kľúčových oblastiach väčšinovému rozhodovaniu štruktúr EÚ, by tým vážne poškodil záujmy SR a jej občanov a dopustil by sa jednoznačnej vlastizrady.

Zdroj: extraplus